Tableta 5. Un pumn de mega

De când mă ştiu sufăr de complexul hardului mic. M-am născut intr-o căsuţă de 256 mega biţi., pe strada Cuza-Vodă, chiar lângă hardughia la care domnitorul trăgea din când în când. Un preieten locuia în apartamentul numărul 1 – hai să-i zicem princiar -, şi până veneau ai lui o domneam cu jucăriile şi surioara numai bună de servitoare. Fantoma lui Alexandru Ioan nu voia să ni se arate insă, deşi eram convinşi că idioţii ăia doi de pekinezi ai moşnegilor de vis-a-vis nu lătrau de-aiurea când ieşeau în hol, ci la spectre. „I-o fi atacat vreo pisică ori sunt incă şocaţi de şoricelul despre care toţi chiriaşii se plângeau că le roade zilele”, aşaimi făceam curaj când trebuia să parcurg lungul şi intunecatul coridor de până acasă. Dar după ce i-am văzut pe bătrânii cum sunt scoşi în pătură şi aruncaţi intr-un camion, când i-a găsit nepotul asfixiaţi, n-am mai vrut să profit de lipsa părinţilor lui Adi,. De altfel, curând după aceea prietenul ăsta mi-a spart capul cu o piatră şi nu l-am putut ierta nici până azi. Câinii i-au rămas lui, dar mai ales soră-sa le cântă-n strună şi-i apără de ironii – ce-i drept, tot mai anemice şi neconvingatoare… m-am obişnuit să ignor spaţiul excedentar de joacă al altora şi să inventez tot felul de păcăleli ale urâtului care mă cuprinde în caşcarabeta mea. Acum, la 34 de ani, mi-au mai rămas un pumn de mega, de care trag cu dinţii.